

A KENYÉR ÉS A BOR

2015. november 8.

– Sandersné dr. Kovács Erzsébet tanításának élőben elhangzott szövege belső használatra –

Fontos dolog, hogy átlássuk, minket, keresztényeket Isten *egybe* akar szerkeszteni, az egy *krisztusi Testbe*. Ugye egy Test van, a Krisztus Teste. Ha ezt látjuk, akkor előbbre vagyunk. Egy Jézus Krisztus halt meg minden templom felett, *egy kereszt* van. A Jézus Krisztus szenvedése, halála és feltámadása, ezt soha ne felejtjük el.

Ezekkel a gondolatokkal lapozunk az 1Mózes 12. fejezetében levő Igéhez, ahol kezdődik a *mi áldásunk* története. Mert mi áldott nép vagyunk, ezt Jézus sokszor hangsúlyozza, hogy a keresztényeknek *áldásokban* kell járni. Hogy a keresztények áldottak.

Hol kezdődött ez a Bibliánkban? Ebbe fogunk bepillantani, ahol Isten *elhívja* Ábrámot, és evvel az elhívással együtt egy *áldást* is ad az életére.

1MÓZES 12,1–3.

1. És monda az Úr Ábrámnak: Eredj ki a te földedből, és a te rokonságod közül, és a te atyádnak házából, arra a földre, amelyet én mutatok néked.

Egy *hívás* hangzik el. Megszólítja Ábrámot, és azt mondja Isten, hogy erről a földről, ahol eddig éltél a te atyáiddal és családdal, szólítalak, hogy gyere ki, és én megmutatok neked majd egy másik földet, ahova menned kell. Isten a *teljes képet* nem közölte akkor Ábrámmal, hogy hova viszi.

Köteles része volt Ábrámnak *engedelmeskedni*, annak ellenére, hogy nem látta a teljes igazságot, hogy mi lesz a következő lépés. Isten velünk is sokszor van így, hogy mutat egy lépést, de a teljes képet nem fedi fel nekünk. Az *első lépést hitben* meg kell lépni ahhoz, hogy meglássuk majd a következőt és a következőt.

Azt soha ne várjuk, hogy Isten levetíti nekünk egyszerre a teljes képet a jövőnket illetően, mert még az is lehet, hogy elbátortalanítana minket, hogy ez a terve Istennek velünk. Túl hatalmasnak tartjuk, és nem merünk elindulni. Ez is meglehet.

Ez nagyon nagy kegyelem Istentől, hogy mindig csak *egy lépést mutat*, és ha az ember azt meglépi, akkor érzékeli, hogy *ott a kegyelem*, majd Isten kinyilvánítja a következő lépést, hogy mit kell lépned. Ez történt itt is. Isten így folytatja:

2. És nagy nemzetté teszek, és megáldalak téged, s felmagasztalom a te nevedet, és áldás leszel.

Kettős áldást látunk itt. Megígérte Isten, hogy *megáldja* Ábrámot, *nagy nemzetté* teszi. De az áldások olyan természetűek, hogy Isten mindig kiterjeszti azokat. Nem csak Ábrámot áldotta meg, hanem azt mondta, hogy *téged megáldalak*, és te magad *áldás leszel* másoknak.

Ez köteles részünk, hogyha Istennek az áldásait az életünkön hordozzuk, hogy azt *továbbvigyük* másoknak. Ők is megismerhessék azt az áldást, amiben már mi járunk. Ez *köteles része* minden kereszténynek. Ezt mondja itt Isten. Nagy nemzeté teszek, megáldalak téged, felmagasztalom a te nevedet, és áldás leszel. Ez *küldetés*.

1MÓZES 12,1–3.

3. És megáldom azokat, akik téged áldanak, és aki téged átkoz, megátkozom azt: és megáldatnak tebenned a föld minden nemzetségei.

Ez újabb *alapkö* az áldásokban való járáshoz. Azokat, akik téged *áldanak*, mivel rád már odahelyeztem az áldást, akkor ők is *áldottak* lesznek. Ez nagyon nagy felkiáltójel ma. Aki téged átkoz, megátkozom azt, pontosabban átok száll majd azokra. Isten senkit nem átkoz, de ilyenkor Isten visszalép, és vagy az áldások vannak egy ember életén, vagy az átkok.

Isten felhívta a figyelmünket, hogy válasszuk az életet, az áldásokat. De ha Isten visszalép, mert nem tudja az áldásait kiírasztani, akkor lesz valaki, aki majd azon igyekszik, hogy más jöjjön helyette, az átkok. Átkokat említ az Ige itt. Aki téged átkoz, megátkozom azt, és megáldatnak tebenned a föld minden nemzetségei.

Isten egy olyan áldást készített Ábrámnak, amelyben azt ígérte, hogy tebenned áldott lesz a föld minden nemzetsége, hogyha áldással jön feléd. Látjátok, Isten az *áldások Istene*, és ennek a három versnek szinte minden szava az áldás.

Megáldalak téged és áldássá leszel, és *megáldom* azokat, akik téged áldanak. Hallatszik-e ezekből, hogy Isten az áldásokat akarja hozni? Ő az *áldások Istene*. Azt akarja, hogy mi is áldásokban járjunk. Hogy teljes legyen az életünk ezekkel az áldásokkal.

Amikor azt mondja Isten ebben a rövid szakaszban, hogy megáldalak téged, és megáldom a te magodat, akkor – ha az Ige világosságában akarunk járni – meg kell néznünk, hogy mit értett azon Isten, hogy az ő „magját” megáldja. A Galata levél bontja ki ezt nekünk.

Nézzük, mit mond az Írás, hogy mit értett Isten azon, hogy megáldom a te magodat! Hol jövünk be mi a képbe, mert ez az *Ábrahám áldása*, amit olvasunk. Itt Pál a galatáknak magyarázza az Ábrám áldását, hogy hogyan kell értenünk.

GALATA 3,16–17.

16. Az ígéretek pedig Ábrahámnak adattak és az ő magvának. Nem mondja: És a magvaknak, mint sokról; hanem mint egyről. És a te magodnak, aki a Krisztus.

Ezt olvastuk fentebb Mózesben. Itt kitárult a kép. Az a „mag”, akinek Isten az *ígéretet* tette, amikor megáldotta Ábrámot – megáldalak téged, és a magodat –, *Krisztusnak* szólt az ígéret. Krisztusnak szólt az áldás. Itt mondja: a te „magodat”, aki a Krisztus.

17. Ezt mondom tehát, hogy a szövetséget, melyet előzőleg Isten megerősített a Krisztusra nézve, a négyszázharminc esztendő múlva adott törvény nem teszi érvénytelenné, hogy megsemmisítse az ígéretet.

Tehát ezt a szövetséget Krisztusra nézve kötötte meg. Rá 430 évre jött a *törvény*, mint ahogy ez az ígéret elhangzott. Ez a törvény, ami jött, *nem teszi érvénytelenné* az ígéretet, amit Isten Ábrahámnak adott. Nem teszi érvénytelenné, hogy megsemmisítse az ígéretet.

Bejött a törvény, és a *levitai papság*. A levitai papságnak az volt a rendje, tartalma, hogyha *engedelmeskedsz* a törvénynek, akkor *áldott* leszel. Hogyha *nem engedelmeskedsz* annak a törvénynek, ami adatott, akkor pedig az *átkok* alá kerülsz. Ez volt a törvény.

Isten küldött egy valakit, az ember Jézus Krisztust, az Isten egyszülött Fiát, aki képes volt arra egyedül, hogy *betöltse* a törvényt. Amikor ez megtörtént, akkor Isten *eltörölte* a törvényt, elvette az útból, és visszahozta azokat az *áldásokat*, amit Krisztusnak adott, és Ábrahámnál megígért. Ez egy hatalmas munka. A keresztényeknek át kell látniuk, hogy mi már *nem tartozunk* ilyen vonatkozásban a törvények alá, mert Krisztus betöltötte a törvényt. Mi *szabadok* vagyok így a törvény átkától.

Amikor Ábrámnak ez az áldás adatott, ez a 12. fejezetben volt. Nem telik el sok idő, és az ellenség háborúkat szít körülötte, királyok jönnek, és megmérettetések vannak. Harcba keveredik Ábrahám, és elrabolják Lótót is, aki az unokaöccse. Lótnak is nehézségei akadnak, mert elviszik az ellenséges királyi csapatok.

Ábrahámnak harc következik. Rögtön *megmérettetés* jön, ahogyan ez az *áldás* az életére került. Ezt mi is szoktuk tapasztalni. Bejövünk Krisztus Testébe, és aztán észrevesszük, hogy jönnek olyan helyzetek, amik előtte esetleg nem is voltak. Az ellenség nem szívleli, mikor az áldásokban járunk, de *Jézus* a nagyobb, és *Ő* a *király*.

Ami történik, van egy megmérettetés, a Sziddim völgyi csata, ahol Ábrahám legyőzi az ellenséget, visszahozza Lótót, és győzelemmel jön vissza, az ellenség vagyonával. Zsákmánnyal tér haza, és ekkor egy nagyon érdekes momentum történik. Megjelenik *Melkisédek* az útján. Róla azt olvassuk itt, hogy a Magasságos Istennek a papja, aki *megáldja* Ábrámot.

A törvény alatt a *levitai* papság szolgálatát látjuk. Ábrámot nem a levitai papságtól való áldások kísérik, hiszen akkor még nem volt. Hozzá Isten egy más rendbeli papságból küld áldást. Ez nagyon fontos lesz.

1MÓZES 14,18–20.

18. Melkisédek pedig Sálem királya, kenyeret és bort hozza; ő pedig a Magasságos Istennek papja volt.

19. És megáldá őt, s monda: Áldott legyen Ábrám a Magasságos Istentől (Elion El), aki birtokolja az eget és a földet.

Ez ma is így van. Isten birtokolja az eget és a földet. Az embernek adta szövetségül, de Istennek a tulajdona, *Ő* teremtette. Birtokolja az eget és a földet. Ebben a rövid részben hatalmas kijelentések vannak. Amikor megmérettetések és harcaink vannak, és jönnek az e világ királyságából valók, és támadnak, és helyzetek vannak, akkor megjelenik egy pap, Melkisédek rendje szerint. A Magasságos Istennek a papja, aki kenyeret és bort hoz Ábrámnak.

Ez nem véletlen, ez egy nagyon fontos elem. Ez a kenyér és a bor az *úrvacsora elemek*, amit ma veszünk magunkhoz. Melkisédek hozza Ábrámnak és *áldást mond* vele. Azt mondja, hogy áldott legyen Ábrám a Magasságos Istentől.

Amikor *úrvacsorát* veszünk, akkor Isten kiterjeszti felettünk, hogy *áldásokban jár* az én gyermekem. Áldott legyen az én gyermekem a Magasságos Istentől, és áldott a Magasságos Isten. Áldás van *Istennen*, áldás van *Istentől*, és áldott *Ábrahám*. Nincs helye az átkoknak. Nincs helye a betegségeknek, ha ebben az áldásban, az *Ő világoosságában* tudunk járni. Isten *nem beszél az átkokról*.

20. Áldott a Magasságos Isten, aki kezébe adta ellenségeidet. És Ábrám tizedet ada néki mindenből.

Amikor *úrvacsorát* veszünk, akkor tudnunk kell, hogy Isten minden ellenségünket a *kezűnkre adja*. Ugyanis Jézus Krisztus *kereszthalálát* hirdetjük minden helyzet felett, hogy abban *győzelem* van. Amikor a kenyeret és a bort vesszük magunkhoz, ez történik. Hozza Melkisédek a kenyeret és a bort.

Azt írja az Írás a mi Jézus Krisztusunkról a Zsidó levélben: pap vagy Te mindörökké, a Melkisédek rendje szerint. A mi Úr Jézus Krisztusunk ugyanígy *hozza* a kenyeret és a bort nekünk. Az *előkép* volt, ami Ábrahámnál történt.

Jézus Krisztusunk, a mi Istentől rendelt Főpapunk, a Melkisédek szerinti rend főpapja, akinek a főpapi szolgálata az, hogy a kenyeret és a bort *elénk hozza*, mikor a harcokból megtérünk. *Kihirdeti* fölöttünk a *győzelmeket* és az *áldásokat*. Kihirdeti, hogy minden ellenséged felett hatalmat vettem. Kezedbe adtam az összes ellenségedet, nincs mitől félned.

Ha az én útjaimon jársz, ha a *megigazultság útjait* követed, minden ellenségedet *kezedbe* adtam. Az ellenség *nem árthat* neked. Ezt ünnepeljük az úrvacsoránál. Ez van ide leírva. Nem birtokolhatja az ellenség a te békességedet, a te vagyonodat, a te javaidat, mert a *szent vér* van felette, és a *megtört test oltalma*. Ez az *úrvacsorának* az igazi jelentése.

Ábrám, miután ez az áldás elhangzott, vette a kenyeret és a bort, és *tizedet adott* Melkisédeknek mindenből. Ez a tizedfizetés, mint látjuk, 430 évvel a törvény előtt zajlik. Mind a főpapi szolgálata Melkisédeknek, mind a kenyérben és a borban való részesedés a főpapnak az élete, amit áraszt abba, aki az asztalához járul.

Mégpedig aki az *áldásokat elveszi*, az ő (Ábrám) szövetségi szolgálata a *tizedfizetés*, a törvény előtt van 430 évvel. Felszabadítalak benneteket, hogy senkinek nem kell tizedet fizetnie a törvény szerint, mert nem vagyunk a törvény alatt. Nem kell félned attól, hogy ha nem fizetsz tizedet, akkor nem lennének áldások rajtad. Szabadítsd fel magad ez alól!

Ne szorongattatásból hozzád Istennek a tizedeket, a vetéseket, és a magokat, hanem akkor, amikor *érezed a szíveden* azt a hálát, hogy azok az *áldások*, amik rajtad vannak, azokat el tudtad venni, és benne tudsz járni. A *hálád jeléül* hozod az Úrnak, amit a szívedre helyez.

Mert te Ábrahám *áldásában* jársz! Ábrahámnak adattak az ígérek és a Magnak, aki a Krisztus. Mi pedig Krisztusban vagyunk győztesek. Így jönnek a mi áldásaink, Krisztusban. Ha te a *Krisztusban vagy*, ezek az ígérek mind neked íródtak, és elvégeztetett érted. Nagyon hasonlít ez az efézusi áldáshoz. Áldott az Isten, és áldott Ábrahám. Ugyanez van írva:

EFÉZUS 1,3.

3. Áldott legyen az Isten, és a mi Urunknak, Jézus Krisztusnak Atyja, aki megáldott minket minden szellemi áldással a mennyekből a Krisztusban,

Krisztus *nélkül* nincsenek áldások. Ha valaki nincs Krisztusban, lehet, hogy a világban ideig-óráig áldásokban jár, de mivel azok a *szellemi törvények* nem a Krisztusban vannak, ezért *nincs garancia* arra, hogy megmaradnak az áldások. Azért látunk életeket a világban, hogy egyik nap fönt, és aztán történik valami, és nem tudja kijelenteni Jézus hatalmában, hogy ez itt eddig és nem tovább, és az ördög elpusztítja.

Nagyon fontos, hogy a mi *áldásaink a Krisztusban* legyenek. Mert akkor azok örök áldások. Ha a tolvaj lopni akar, akkor tudod mondani, hogy eddig és ne tovább! Itt meghúztam a szent vér vonalát, az Úr asztalához járultam, és közösségem van a szent vérrel. Az ördög ezt nem tudja átlépni. Nem tud pusztítani. Nagyon fontos igazság ez.

A Melkisédek kenyeret és bor hozott. Ez a mai gondolatmenetnek a folytatása. Meg fogjuk azt nézni, hogy amikor Ábrahámnak hozta a kenyeret és bort, mi a tartalom ez mögött. Amikor mi úrvacsorát veszünk, akkor mi tudjuk, hogy ezek az *úrvacsora elemek*. A kenyér és a bor. Áldás van benne akkor, hogyha úgy tudunk részesedni, hogy látjuk a mögötte lévő szellemi tartalmat. Mert akkor az a miénk, akkor abban járhatunk.

Jézus meghagyta, hogy ezt cselekedjétek az én emlékezetemre, amikor az úrvacsoránál megtörte a *kenyeret* és adta a tanítványoknak. Aztán vette a poharat, és mindannyiuknak inniuk kellett a *borból*. Meg fogjuk nézni, hogy a kenyér és a bor mit jelképez a megváltásunkban.

Ha ezt a gondolatmenetet akarjuk továbbvinni, akkor azt mindannyian tudjuk, hogy a kenyeret *lisztből* sütik leginkább. A liszt pedig a búzából lesz. Nem egyszerűen lesz, hanem a *búzának* át kell mennie bizonyos beavatkozásokon. A búzát először a száráról le kell szakítani, utána *csépelik* a búzaszemeket. Az egy csép nevű eszközzel történik, kiverik szó szerint a búzaszemeket a kalászból.

Aztán ez a morzsolásos folyamat tovább folytatódik, és tovább morzsolják, *őrlik*. Kemény fizikai beavatkozáson megy át, míg a búzakarászból előáll a liszt, amiből sütik a kenyeret. Régen az öklüket használták. A régi világban nem voltak még ezek a modern berendezések, az öklüket használták. Ütötték a kalászszemeket a feldolgozásnál.

Ez történt a mi Úr Jézus Krisztusunkkal is szó szerint. Ezért mondja, hogy én vagyok az *élet kenyere*, mert a Gecsemáné kertől kezdve *ütések érték* Őt. Ütések, verések, korbácsolás érte Őt. Összezúzatott a teste, így írja Ésaías. *Összezúzatott a teste* miérettünk, hogy kenyeret adhasson a világnak. Hogy Ő lehessen az élet kenyere.

Ez egy hatalmas szenvedéssorozat volt, ami az Ő testével történt, és akkor még csak a *fizikai szenvedéseit* soroljuk. Akkor még csak a fizikai szenvedéseinél vagyunk. Megverték, összeverték, felismerhetetlenségig eltorzult az arca, oly annyira, hogy az Ésaías azt írja, hogy utálatossá vált azok előtt, akik rátekintettek. Kitépték a szakállát, és megcsúfolták Őt.

ÉSAIÁS 50,6.

6. Hátamat odaadám a verőknek, és orcámat a szagatóknak, képemet nem fődöztem be a gyalázás és köpdösés előtt.

Szétszaggatták Őt a felismerhetetlenségig. Ezeken Jézusnak végig kellett menni. Felismerhetetlenségig összezúzták a testét.

Hogyan nyerik a bort? Ez a másik kérdés. A kenyér és a bor a két elem az úrvacsoránál. A szőlőtöről kell *leszakítani* a szőlőfürtöt, ez az első lépés. Jézust le kellett szakítani az örök életről, az *Atyától elszakadt*, amikor a bűnt magára vette. Ez volt a legszörnyűbb része. Leszakították a „fürtöt” az Atya szívéből. Amikor ez megtörténik a szüretnél, utána a szüretelés része, hogy elkezdnek lépkedni a fürtökön, *megtapossák*. Taposnak rajta, *préselik* azt a fürtöt, hogy a nedűt kiadja. Hogy a szőlőlé elő tudjon jönni.

Ugyanígy Jézust is rugdosták, ráléptek, megtaposták, amikor a Via Dolorosán vitte a keresztjét. Megtaposták, hogy *borrá válhasson* a világnak. Ahhoz, hogy bort kapjunk, a szőlőlével még kell valaminek történnie. Szükség van egy *erjedésre*. Mert Jézus nem szőlőlevet adott a tanítványoknak, hanem bort. Ez az erjedés pedig szükséges volt, hogy a mi megváltásunk előjöhessen, ugyanis Jézusban nincs bűn, benne nincs kovász.

A Bibliában a *kovász*, ami hozza az erjedést, az mindig a *bűnnek* és a gonosznak a jelképeként jelenik meg. Ahhoz, hogy bort kapjunk a szőlőléből, ahhoz kell egy erjedési

folyamat. Ez az *erjedés* belőlünk jött elő, amikor Jézus kijelentette, hogy ezt a *megváltást* értünk teszi, a bűnösökért. A bűnösökért tette.

Amikor elfogadott minket, mint bűnösöket, akkor az Ő tiszta vére *borrá vált*. Akkor erjedt meg jelképesen. Hogy *elmossa* a mi kovászsunkat, a mi bűneinket. Azokon Jézusnak át kellett mennie, Őnéki, aki bűnt nem ismert, bűnné lett értünk, hogy mi Isten *igazságává* tétethessünk Őbenne.

Magára kellett vállalni a világ összes bűnét, annak ellenére, hogy bűnt soha nem követett el, és Istentől született, szent és fedhetetlen volt. Így történt ez az erjedés, a tiszta szőlőléből bor lett. Ez mosta el a kovászsunkat. Ez mosta el a bűneinket.

A kenyér és a bor is, míg az Úr asztalához kerül, addig egy nagyon súlyos fizikai *beavatkozás-sorozat*on megy keresztül. Zúzáson, roncsolásos folyamaton megy keresztül, míg az előáll, hogy nekünk kenyérünk és borunk legyen belőle. Ez a *kereszt jelképe*.

Ez a kereszt képe, hogy mit szenvedett értünk Jézus, hogy a testének össze kellett töretnie, *összezúzatott*, és a *vérenek* ki kellett ontatnia értünk a kereszten. Másként nem lett volna megváltásunk. Erre emlékezünk az *úrvacsora* asztalánál.

Másként nekünk nincs „ételünk” és nincs „italunk”, ha Jézus ezt nem teszi meg. Nincs étel és nincs ital a számunkra, ha Jézus ezen a szenvedésen nem megy keresztül. Ezt Ő végezte el értünk. Ezért mondja az Írás, hogy *nincs más út az Atyához*.

JÁNOS 14,6.

6. Monda néki Jézus: Én vagyok az út, az igazság és az élet; senki sem mehet az Atyához, hanemha énáltalam.

Egyedül Jézus volt erre képes, mert *bűn nélkül született* a földre. A Szent Szellem fogantatásában hozta elő Őt az Atya. Ő tudta ezt egyedül elvégezni. És Ő megtette, dicsőséggel Istennek! *Erő* van ebben a kijelentésben, és ezzel a kijelentéssel jövünk az Úr asztalához.

Meg lehet *gyógyulni*, miközben a kenyeret magadhoz veszed, miközben a bort iszod. Benne van a gyógyulásunk, benne van a *megszabadulásunk*, szabadok vagyunk a bűn igájától. Nem vagyunk kiszolgáltatva, nem uralkodik rajtunk a bűn többé.

Jézus mit mond az úrvacsoráról? Egy pár gondolat itt erről, és azután fogunk együtt részesedni a kenyérből és a borból, és az a *jelenlét*, ami akkor ott jelen van, ahhoz nincs hasonló. Amikor így együtt úrvacsorázunk, sokszor érzékelteti velem a Szent Szellem azt a *szellemi pezsgést*, ami akkor előjön.

Örvendezik abban, hogy mi *erre emlékezünk*, ahogy Ő mondta, és kijelentjük a győzelmünket: *igen, ebben a kenyérben és ebben a vérben van az én győzelmem minden helyzet felett!* A Szent Szellem azonnal munkába indul, és egy szellemi pezsgés van ilyenkor. Angyalok jönnek, és parancsolatokat visznek, s helyzetek oldódnak meg, és *áttörések jönnek*.

Amikor idejársz, akkor azt *hittel tedd*, mert ez a munka el van végezve érted. Ez el van végezve érted. Amikor ezt kijelented, ezzel a kereszthalállal *töröd meg* az ellenség minden erejét az életed felett, a Jézus nevében. Győzelmed van, ragaszkodj hozzá, mert el van végezve!

Jézus Krisztus a János 6-ban tanít arról, hogy Ő az *élet kenyere*. Aki ezt a kenyeret eszi, az él örökké, és nincs más kenyér számunkra. Nincs más! Ő a Megváltója a világnak, Jézus Krisztus. Áldott legyen a szent neve Istennek, hogy elvégezte. Ezekben az Igékben van, ami ide vonatkozó. Nagyon fontos, hogy lássuk.

JÁNOS 6,47–51.**47. Bizony, bizony mondom néktek: Aki énbennem hisz, örök élete van annak.**

Amikor Jézus ismételteti, hogy bizony, bizony, akkor jobban kell *figyelni*, mert azt gondolja az ember, hogy ha csak simán mondta volna, lehet, hogy nem figyelünk annyira. Felhívja a figyelmünket, hogy most nagyon figyeljétek!

Bizony, bizony, ez az igazság, erre hajtsátok a figyelmeteket! Amikor így olvasod, akkor mindig olvasd el még egyszer, mert azért mondta kétszer, hogy *kétszeresen figyelj!* Ezt mondja Jézus, aki énbennem hisz, örök élete van annak.

48. Én vagyok az életnek kenyere.**49. A ti atyáitok a mannátt ették a pusztában, és meghaltak.**

Hol vannak az atyáitok?

50. Ez az a kenyér, amely a mennyből szállott alá, hogy ki-ki egyék belőle és meg ne haljon.

Nem akármilyen kenyér. Ez az a kenyér, amely a mennyből szállott alá, az Atya adta.

51. Én vagyok amaz élő kenyér, amely a mennyből szállott alá; ha valaki eszik e kenyérből, él örökké. És az a kenyér pedig, amelyet én adok, az én testem, amelyet én adok a világ életéért.

Az a kenyér, amit én adok – mondja Jézus –, az én testem, amelyet én adok a *világ életéért*. Annak a testnek meg kellett *töretnie*, darabokra, hogy mindannyian tudjunk *résztesedni* belőle. Az egy kenyér megtöretett, hogy mindannyian odajárulhassunk az Úr asztalához.

Én *magam adom* a világ életéért. Senki el nem vette az én életemet, mondja Jézus egy másik helyen. Én adom azt oda engedelmességből, az egész világért. Hálákat adunk ezért Istennek, hogy ezt megtette, mert ha Ő ezt nem teszi meg, akkor nekünk most nincs örök életünk, nincs mennyei kenyerünk.

Nincs örök életünk, és nem juthattunk volna az Atya elé soha. A mi saját jó cselekedeteinkből soha nem jutottunk volna be oda, amely *helyet* Jézus nekünk ezzel szerzett. Hogy *egy Testté* szerkesztett minket, hogy egy kenyér lehetünk újra. Mert előhozott egy új kenyeret, a kovásztalan kenyeret, a bűn nélkülit. Ez csodálatos dolog. Folytatja a 6. fejezetben:

JÁNOS 6,55–56.**55. Mert az én testem bizony étel, és az én vérem bizony ital.****56. Aki eszi az én testemet és issza az én véretem, az énbennem lakozik, és én is abban.**

Azt mondja Jézus, hogy aki eszi az én testemet és issza az véretem... Hát ezen a zsidók nagyon megbotrántkoztak. Hogyan mondhatja, hiszen még harminc éves sincs, nem láthatta Ábrahámot se, hogy együk az Ő testét és igyuk az Ő vérét. Mindent szó szerint értettek, kijelentést nem tudtak venni Jézus szavaiból.

Ma is így jár mindenki, aki *nem tudja* a kijelentést elvenni. *Megetránkozik* és továbbmegy, és *nem tudja elvenni* az áldásokat. Azért mondja Jézus, hogy boldogok, akik meg nem botránkoznak énbennem.

Jézusnak ezek a szavai nagyon sokszor *átvitt értelműek* voltak, szellemi értelemben mondta ezeket. Ennünk kell, és innunk kell. Aki eszi az én testemet és issza az én véretem, az

énbennem lakozik, és én is abban. Ez egy *lakozást* hoz neked, ha elfogadod ezt a munkát, hogy az Ő teste érted *töretett* meg, hogy az Ő vére érted *ontatott* ki. Egy lakozás jön vele.

Az *új teremtés* létrejön, és Ő egy lakozást vesz benned. Benned él, te pedig lakozást veszel Őbenne, és el vagy rejtve minden gonosz elől. Én *őbennük* és ők *énbennem*, mondja Jézus. Ez egy *csodálatos lakozás*.

Szemmel nem látható, hogy te Jézusban lakozol, de ott vagy. A karjaiba zárva, őrizve minden gonosztól. Ott lakozol, elrejtve az ellenségtől. *Tudatosítsd* magadban, mikor ezt a kenyeret és ezt a bort veszed! Te benne lakozol, és Ő pedig tebenned.

Ez az *evés*, amit itt ezekben a versekben ír Jézus, nem ugyanaz a szó, mint amit addig a fejezetben *általános értelemben* használt, ha *eszik* ezt a kenyeret, akkor élnek. Itt szó szerint arról van szó, hogy *összerágni*, összeroppantani, mint amikor a mandulát ropogtatja az ember a szájában, meg kell valamit rágni. Ez egy másik görög szó. A görög nyelv egy nagyon pontos nyelv, és ez a szó, másként van írva. Össze kell rágni, meg kell rágni, a szánkba be kell venni.

[A görög nyelv a János 6,53 versig az *eszik* szóra a G5315 Strong számú (phagó phagomai) szót használja *eszik* értelemben. A János 6,54 verstől a G5176 Strong számú (trógó) szó szerepel *rágni*, *enni* értelemben.]

Jézusnak ez a két igeverse az *úrvacsorára utal*. Aki ezt cselekszi, az tudja meg, hogy egy *lakozás* jön vele. Nem véletlen, hogy annyi bizonyosság van kint a világban. Azok a hívők, akik gyakorolják... Nap mint nap megteheted, hogy a problémádról, amivel szembesülsz, kijelented: *Atyám, ez a te kezében van! Nem én harcolok veled, Te mész elől. Az úttörő megy elől.*

Kijelented, hogy a probléma felett az Úr asztalához járulok és *részesedem* a kenyérből és a borból. Kijelentem, hogy a Te *tested* ezért töretett meg, hogy én itt *gyógyulást* lássak. A te *véred* azért kiontatott, hogy az én *szeplőtelenségem* előjőjjön, a bűneim eltörölődtek. És ha így *úrvacsorázol*, és kijelented a győzelmedet ez felett, hogy te hiszed ezt, akkor ez megvan neked.

Rengeteg beszámoló van, hogy miközben *úrvacsoráznak* a hívők otthon, meggyógyulnak. Mert ezt megteheted, mondja a Korinthusban, hogy a kenyérből való *részesedésünk közösség* az Úr testével, és a borból való *részesedésünk közösség* az Ő vérével. Egy közösséget *kinyilvánítasz* és ez a lakozás *megnyilvánul*.

Ahol Ő lakozik, ott cselekszik is, és meggyógyulnak. Emberek százezrei írnak *bizonyosságokat* szolgálatoknak, ahol *tanítják* az *úrvacsora* fontosságát, a szellemi tartalmat, ami mögötte áll, hogy ott helyben, miközben veszik az *úrvacsorát*, az *Úr jelenlétében*, evvel az igei tartalommal *gyógyulások* jönnek elő. *Szabadulások* jönnek elő, mert Ő a gyógyító, Ő a szabadító, és az Ige alapján cselekszünk.

Ez egy hatalmas szellemi igazság, és cselekedhető fizikálisan, megemlékezvén róla, hogy Jézus mondja, hogy ezt cselekedjétek az én emlékezetemre. Igei cselekedet. Nagyon kevés helyen mond Jézus valamit, hogy mi az, amit cselekedjünk. Az *úrvacsorát tanítja*, és benne van a gyógyulás, benne van a szabadulás, benne van a megváltás elemeként minden, amire csak szükséged van. Tedd meg!

Ha közelebb *kívánczol* az Úrhoz a közösségében, vegyél otthon *úrvacsorát*. Nyugodtan megteheted. Mi itt havonta egyszer a hó elején az imakört és azt követő vasárnapot *úrvacsorával ünnepeljük*. Ilyenkor *Jézust ünnepeljük*, az Ő győzelmét a helyzetek felett. Te *magad megteheted* minden nap, ha szorongató körülmények vannak, és ki akarod jelenteni a győzelmedet felette.

Tengernyi bizonyság van gyógyulásokról, szabadulásokról, mert az Ige szerint cselekszel. *Az Igén cselekedni* mindig áttörést és *győzelmet hoz*. Mindig. Mindig. Isten egyedül az *Igét tekint*i, és megcselekszi azt. Ez a lakozás, amiről Jézus itt beszél, *megnyilvánulással* jár, megjelenik az Ő ereje, *megoldásokat hoz*. Semmit nem teszünk anélkül, hogy az Ige ne bátorítana minket.

Az 1Korinthus 11. fejezetében van egy csodálatos bepillantás. Pál apostol levele ez, aki nem volt ott az úrvacsorán. Mert tudjuk, hogy Pál később lett hívővé, amikor a damaszkuszi úton dühösen és gyűlölettel telve akarta irtani a keresztényeket, akkor jelent meg neki az Úr maga.

Tehát akkor, amikor a tanítványok az úrvacsorát Jézussal fogyasztották, Pál még farizeus volt, és a zsidó törvények szerint vallásoskodott, így akkor még nem volt ott az ideje, hogy erről megértést kapjon. Később Isten ilyen megértést adott neki, hogy pontosan leírja azt, ami történt az Úr asztalánál a tanítványokkal.

Döbbenetes, de amikor a Szellem *kijelentést* ad valamiről, akkor azt látod, akkor az megvan neked, akkor azt tudod. Ilyen kijelentést kívánok nektek mindenről, ami az Ige igazsága, és akkor nem fogtok tévelyegni. Ő kell, hogy kijelentse, ahogy ezt Pálnak is tette.

Nézzétek meg, pontosan leírja azt, amit Jézus imádkozott a kenyér és a bor felett. Az Evangéliumok végén olvashatjátok, Máté, Márk és Lukács szerint. Szó szerint van ugyanaz Pál levelében is, ő pedig nem volt ott. Így vehetünk *kijelentést* Isten Szellemétől, ez a kegyelem, ez a bölcsesség és kijelentés szelleme.

Most ezt fogjuk a kenyér és a bor felett felolvasni, és utána szétosztjuk, és mindenki veszi ezeket az elemeket, és együtt fogunk úrvacsorázni. Megünnepeljük a *Jézus győzelmét* az életed felett, minden megpróbáltatás felett, az ördög minden gonoszsága felett. Kihirdetjük az Ő győzelmét, amit a kereszthalál szerzett neked. Ezt fogjuk tenni! Tartalma lesz ennek az úrvacsorának, és az Úr megcselekszi azt.

1KORINTHUS 11,23–26.

23. Mert én az Úrtól vettem, amit néktek előtökbe is adtam: hogy az Úr Jézus azon az éjszakán, melyen elárultaték, vette a kenyeret,

24. És hálákat adván, megtörte és ezt mondotta: Vegyétek, egyétek! Ez az én testem, mely tiérettetek megtöretik; ezt cselekedjétek az én emlékezetemre

Nézd meg a *hálaadásokat*, soha nem maradtak el Jézusnál, pedig milyen szenvedések előtt állt akkor. A kereszthalál előtt állt, de Ő hálákat adott érte, hogy megteheti. Ezt ne felejtjük el, hogy bármilyen helyzetben vagyunk, a *hálaadásaink bőségesek* legyenek, mert ez hozza az áttörést, ez *alapkő*. Jézus meghagyta: Cselekedjétek, vegyétek és egyétek ezt a testet!

25. Hasonlatosképpen a pohárt is vette, minekutána vacsorált volna, ezt mondván: E pohár amaz újszövetség az én vérem által; ezt cselekedjétek, valamennyiszer isszátok az én emlékezetemre.

Jézus meghagyta nekünk, hogy ezt cselekedjük, ezért tesszük. Nem emberi rendelés, Isten Fiának a rendelése ez, ezért *erő* van benne. Erő van benne!

26. Mert valamennyiszer eszitek e kenyeret és isszátok e pohárt, az Úrnak halálát hirdessétek, amíg eljövend.

Vagyis Jézus meghagyta, hogy *hirdesd* az Ő halálát, abban a bizonyos pillanatban, amiben állsz, hogy *győzelem* lehessen belőle. Jézus meghalt azért, hogy a te győzelmed előjöhessen.

Hirdesd ki, hogy az Ő szenvedése nem hiábavaló volt az életedben! Hirdesd ki, amikor veszed a bort és kenyeret!

Hirdesd ki: *az Ő halála nem lehetett hiábavaló az én életemben ebben a próbában, mert győzelem jön elő, mert az Ő élete jön elő, mert Ő feltámadt a halálból! A feltámadás ereje jön elő az életemben, ebben a helyzetben!*

Jelentsd ki, és úgy vedd az úrvacsorát! Gyönyörű *győzelmeket* fog hozni a Szellem, mert a Szellem akkor tud cselekedni, ha az Igét hisszük, megvalljuk és megcselekedjük, akkor *munkatársai* vagyunk az Ő igazságának. Ezt fogjuk tenni most.

Hálákat adunk Istennek! Mindenki megkapta az úrvacsora elemeket, ezt a kis műanyag pohárkát, a tetején van egy fólia, amit ha le tudsz választani, akkor ott van az ostya a kezervedben. Ezt az ostyát kérlek, vedd a kezervedbe, álljunk fel és emlékezzünk a Jézus megtört testére.

Ezt Jézus kéri tőlünk, hogy cselekedjük. Ezt fogjuk tenni, és fölemeljük ezt a *megtört testet*, minden problémánk fölé helyezzük, felmagasztaljuk ezt a szent nevet minden helyzet fölé, minden megpróbáltatás fölé, minden fájdalom és minden betegség fölé.

Ésaiás azt írja, hogy az Úr akarata volt, hogy betegség törje össze. Az *összetörni* szó, a zúzni és roncsolni, ha a hébert olvasod. (Ésa. 53,10) Összeroncsoltatott a teste a betegség által, és ez az Úr akarata volt. A mi betegségeinket helyezte Őreá, a szent Messiásra.

Ez a kenyér, ami most a kezervedben van, ezt jelképezi. Kijelentjük, hogy a betegség nem maradhat a testeden! *Nem zaklathatja* a testedet többé sem a fájdalom, sem a betegség, sem a nyűg, sem a nyomor, sem semmi megpróbáltatás! Kárhozzátjuk a betegséget ezzel a kenyérral, ami a megtört test.

Miközben imádkozunk majd, szeretném, ha kettétörnéd az ostyát, hogy kijelentsd, hogy megtört a test és úgy vedd magadhoz! Emlékeztess magad, hogy a test *megtörtetett érted*, hogy te *teljes*, ép, gyógyult és dicsőséges lehessél. Ezt ünnepelni fogjuk, hogy ezt megcselekedjük. Tudatosuljon benned, hogy a test *megtörtetett érted* és te *gyógyult* vagy.

Mondjuk el az imát: *Drága mennyei Atyám! Az Úr Jézus Krisztus szent nevében megköszönjük neked, hogy te ezt elvégezted, hogy a drága Úr Jézus Krisztus, a szeplőtelen Bárány, az egyszülött Fiú, az élő Ige, az Ige – aki testté lett és lakozott miközöttünk és láthattuk az Ő dicsőségét, az Atya egyszülöttjének dicsőségét – a keresztre adatott a mi bűneinkért és megtörtetett az Ő teste a mi betegségeinkért és fájdalmainkért. A Jézus Krisztus szent neve felmagasztaltatik ezért minden egyes helyzetben, ahol betegség akarja megtámadni a testünket, ahol fájdalmak akarják kihívni a győzelmüket az életünk ellen. Atyám, fölemeljük ezt a megtört kenyeret. És most törd meg a kenyeret! Atyám, magunkhoz vesszük, ahogy mondtad: Ezt cselekedjétek az én emlékezetemre. Atyám, esszük ezt a megtört testet, hogy a miénk teljes és egészséges lehessen. Erre emlékezzünk Téged dicsőítve és magasztalva, Jézus nevében. Ámen.*

Most vedd magadhoz a kenyeret!

Emeld fel a kelyhet! Az Úr Jézus ugyanazon az éjszakán vette a poharat, és azt mondta a tanítványoknak: Ez az én vérem, az újszövetség vére, amely ti értetek kiontatott a *bűneitek eltörlésére*. Ez a vér kiontatott, ezért mi *bűntelenek* vagyunk.

Új kenyér, kovász nélkül, bűn nélkül. Az Úr Jézus Krisztus élete van bennünk. A bűn nem vesz rajtunk hatalmat, és mentesek vagyunk minden gonosztól, megszenteltek vagyunk. A

szent vér megszentel minket, ezért minden utunk beteljesedik. Minden utunk győzelem az Úr Jézus nevében. Jézust ünnepeljük, amikor ezt tesszük.

Amikor a borból részesedünk, az Ő kiontott vére van felettünk, és ez a vér megszólal, és a te győzelmedet szólja. Úgyhogy győztesen járd minden utadon, a szent vér által. Ámen. Részesedj belőle! Áldjuk és magasztaljuk Őt! Hálaikat adunk Istennek! A szent vér megszólal felettünk.

Hatalmas győzelmek, hatalmas beteljesedések, új ajtók nyílnak, új lehetőségek, új gyülekezetek. Dicsőséges a feltámadás ereje a pásztorok szolgálatában, dicsőség kiáradás egészen a shekina dicsőségig. A shekina dicsőség jelenik meg a szolgálatokon, az életeken.

A dicsőséges Úr Jézus Krisztust ünnepeljük. Ő az Úr mindörökké! Ünnepeld Őt! Millió köszönettel ünnepelünk Téged, drága Úr Jézus! A győzelmünket ünnepeljük, amit elvégeztél értünk a kereszten! Dicsőség legyen Neked, vegyél dicsőséget az életünkől! Vegyél dicsőséget a megpróbáltatásainkból!

Vegyél dicsőséget magadnak minden helyzetből, amit most fölemeltünk a trón elé, kijelentve felette a szent kereszt munkáját, a Jézus nevében. Ámen. Ez megvan nekünk. Érzitek, hogy a szellemi birodalom megváltozott abban a pillanatban, ahogy ezt megcselekedtük? Micsoda szellemi mozgás jön ilyenkor elő! Ez most megvan nekünk. Amit kijelentettünk a szánkkal, az megvan nekünk, és örvendezünk ebben. Dicsőséget adunk Istennek.

Gyógyító ajándékok vannak, és az Úr Jézus ezeket úgy adja oda ajándékba tálcán, mint ahogy kiosztottuk az úrvacsorát. Azonkívül meg lehet gyógyulni minden betegségből, a hited által, a további ajándékok által. Istennél a gyógyulásra – Hagin *Hét dolog, amit tudni kell a szent gyógyulásról* könyve szerint – *hét út* van.

A *kézzátétel* csak az egyik út, hogy hiszünk abban, hogy a hívőket jelek követik. Kezeiket a betegekre teszik, és azok meggyógyulnak. Ezt minden hívő gyakorolhatja, mert a Szellem bennünk él, és ahogy a kezeinket rátesszük a másokra, megdorgáljuk a betegséget, ez a szent erő kiáradhat, és meggyógyíthatja a másikat, ha az képes befogadni.

Ezenkívül vannak *szolgálati köpönyegek*, az evangélista szolgálata, a pásztor szolgálata, a próféták, apostolok, tanítók szolgálata, ahol kimondottan még e fölött *gyógyító ajándékokat* ad az Úr, mert amikor felment a magasságba, ahogy írja az Ige, akkor ajándékokat adott. Ezeket adta, és ezek itt vannak a krisztusi Testben, és lehet használni, sőt kell is.

Törekedni kell rá! Mondja az 1Korinthusban az Ige, hogy *törekedjétek* a szellemi ajándékokra, hogy megismerjétek, és még jobban növekedjétek benne. Felhívja a figyelmünket, hogy ne csak üljünk, hanem törekedjünk ezekre. Benned van-e a törekvés, hogyha már működnek ezek a szellemi ajándékok, akarsz-e még többet?

Mindannyiunkban ott kell, legyen ez a törekvés. Meg van írva, hogy *törekedjétek* a szellemi ajándékokra. Vagyis egy *vágy* kell, legyen bennünk, hogy azokból még több jöjjön elő, hogy Uram, akarok még többet, tudom, hogy van még nagyobb mélysége ennek. Mindannyiunknak vágni kell erre.

Egy kis *böjt* is segít ebben különben. Ha nagyon akarsz, hogy előbbre menjenek a szellemiek, akkor egy kis böjtöt szentelhetsz ennek, mert a böjt teljesen biblikus dolog. Írja a Róma 12-ben, hogy *szánjátok oda* a ti testeiteket élő szent áldozatul. Az odaszánásba teljesen belefér egy böjt.

Habár az elmúlt években a böjtökről, mint ahogy lehetett volna, nem került annyi szó, mert a mi drága Sanders pásztorunk mindig azt mondta, hogy ezt *szellemben* kell elvenni. De

ő maga is rengeteget böjtölt az elején, amikor bibliaiskolába járt. Akkor *nyílt meg* neki a szellemi birodalom, amikor elkezdett böjtölni.

Nagyon sokat böjtölt, és akkor megnyílt neki egy olyan birodalom, amit addig nem látott. A böjt rengeteget tud *hozni* a mi szellemi járásunkban, a közösségben, ha kívánod. Azért nem hirdetjük a pulpitusról, hogy ne törvényből legyen. Ha törvényként előhívjuk a böjtöt, akkor úgy kell legyen, de ha nem sikerül betartanod, akkor kárhoztatod magad.

De ha a Szellem *lágyan vezet* abba az irányba, akkor nyugodtan tedd meg, a Szellem vezetésére könnyen is fog menni ráadásul. Nyugodtan hagyj ki egy étkezést, vagy hagyj ki kettőt vagy egy napot. Ha a Szellem hív, hogy még egy napot böjtölj, könnyen fog menni.

A böjt nagyon fontos. Nem Istent változtatja meg és nem Isten akaratát változtatja meg, hanem minket *hangol rá* arra, hogy jobban meghalljuk Isten hangját, hogy jobban tudjunk a közösségében járni, jobban tudjanak előjönni a szellemi ajándékok, amiket Ő hozni akar, és a mi süket füleink jobban megnyíljanak.

A szellemi süketség távozik el. Az Úr *mindig szól*, szól egyszer is, máskor is. Ő állandóan mondja, hogy mi az út, min kell járjunk. Mi vagyunk azok, akik *elvéjtjük*, ha a világ dolgaira figyelmezzünk inkább.

Ezért a böjt, amikor az ételtől tartózkodunk, és egy-egy étkezést vagy kettőt kihagyunk, s ha jól megy, akkor a harmadikat is, akkor megvan a *napi böjt*. Ha ezt meg tudjuk tenni, nagyon sokat fog *lendíteni* a szellemi dolgainkon. Támogatom azt, akinek a szívében ez mocorog, hogy kezdjen el egy böjtöt.

A januári böjt szinte az egész krisztusi Testben elfogadott olyannyira, hogy a híres szolgálatok, akik fontosnak tartják a böjtöt, könyveket is írnak róla. Azok az első 21 napot végig böjtölik, úgyhogy hívják a gyülekezeteiket és vállalhatnak belőle a hívők, hogy melyik napon, melyik héten hogyan teszik félre az ételt. Van, aki végig böjtöli a 21 napot.

Ahhoz már nagyobb odafigyelés kell, akkor az ember nem jár be a munkahelyére, stb., mint máskor, mert az egy *elcsendeséssel* is jár. De amennyit gondolsz, hogy ki tudsz belőle venni, január 1-től január 21-ig mi is részt szeretnénk majd venni egy ilyen böjtben, amennyit a Szellem neked diktál.

Az első imakör, ami januárban lesz, kérlek benneteket, hogy egy picit vegyetek ki belőle, amennyit tudtok. Azért, hogy ne legyen senki kárhoztatás alatt, nem mondom, hogy hány napot böjtöljete, de készítsd fel a lelkedet arra, hogy böjtösen fogunk imádkozni, átímadkozunk az egész évet. Ez fontos!

Meg fogod látni, hogy ha a *testedet* elcsendesíted, a *szellemieknek* nagyobb hangsúly jut majd. Mert a test a szellem ellen törekszik, a szellem meg a test ellen. Ezek ketten nem egyeznek – mondja az Írás. Ez a kettő más irányba akar menni.

A *test* azt akarja, hogy jó nagyot ebédelj, a *szellem* pedig azt akarja, hogy végre felszabadulhasson a világ dolgaiból, és jobban tudjál figyelni Isten dolgaira. Erre időt és figyelmet kell szentelni. Felemeli az embert, és megújulást hoz, úgyhogy az év eleji böjtöt meg fogjuk hirdetni, mint ahogy az Írás is támogat minket.

A *nyelvek imájában* rengeteget van benne a böjt, ezért kell szólni róla innen a pulpitusról, ennek azért el kell hangoznia, mert nagyon *komoly idők* vannak. Izrael is nagyon komoly helyzetekben van és ugyanúgy a szellemi Izrael is. A szellemi Izraelnek is nagyon sok megpróbáltatása van, ami a krisztusi Test.

A *javadra* fog válni a böjt. Mindent csak a Szellem vezetésében lehet végezni, Ő *irányítani* fog, hogy azt hogyan tedd. Amit az imádságban rengeteget imádkozunk, ezt a részt felolvasom Jóel könyvéből, pont a kései eső kiáradása előtt. Azt mondja itt a Szentírás:

JÓEL 2,12–18.

12. De még most is így szól az Úr: Térjete meg hozzám teljes szívetek szerint; böjtöléssel is, sírással is, kesergéssel is.

Még most sincs késő, még most is fordulhat a helyzet – ezt mondja az Úr. Látod, miket sorol fel, hogy *add oda magad* teljesen!

13. És szíveteket szaggassátok meg, ne ruháitokat, úgy térjete meg az Úr-hoz, a ti Istenetekhez; mert könyörülő és irgalmas Ő; késedelmes a haragra és nagy kegyelmű, és bánkódik a gonosz miatt.

A vallásosok, ha nagyon akarták mutatni, hogy Istenért szomorkodnak, megtépték és megszággatták a ruháikat. Azt mondta Isten, hogy ne a ruháidat szaggasd meg, hanem a *szívedet tedd rendbe*. Isten előtt a szíved legyen rendben! Tudd meg, hogy az Úr minden helyzetben *könyörülő* és irgalmas! Nincs olyan helyzet, amiben gyönyörködne, ha ítéletet kell hoznia.

Ami gonosz ma a világban van, akkor ebből kiolvashatod, hogy *nem Tőle* van, ugye? Nem Ő cselekszi azokat, Ő bánkódik miatta. A szívének bánkódása van, szomorúsága van, könnyei vannak az Úrnak a helyzetek felett, aminek nem kellene úgy lennie.

14. Ki tudja, hátha visszatér és megbánja, és áldást hagy maga után; étel- és ital- áldozatot az Úrnak, a ti Isteneteknek?!

Ezt arra mondja, ha ti *könyörögtök*, akkor aki *eltávolodott* az Úrtól, kap még egy *esélyt*, mert Ő irgalmas, késedelmes a haragra és nagy kegyelmű, és bánkódik azok miatt, amik megtörténtek.

15. Fújjatok kürtöt a Sionon; szenteljete böjtöt, hirdessetek gyűlést!

Vagyis *gyülekezésre* szólít fel az Úr. Az Úr Szelleme hív erre, amennyi a részed.

16. Gyűjtsétek össze a népet, szenteljéte meg a gyülekezetet; hívjátok egybe a véneket, gyűjtsétek össze a kisdedeket és a csecsszopókat; menjen ki a völgyény az ő ágyasházából és a menyasszony is az ő szobájából.

Mindenkit vár az Úr, mindenki legyen előtte, mindenki könyörögjön. Nagyon komoly idők vannak. Mindent tegyetek félre, az ünneplést is. Mindenki az Úr elé jöjjön.

17. A tornác és az oltár között sírjanak a papok, az Úr szolgálói, és mondják: Légy kegyelmes, oh Uram, a Te népedhez, és ne bocsásd szidalomra a Te örökségedet, hogy uralkodjanak rajtuk a pogányok. Miért mondanák a népek között: Hol az ő Istenük?

Tudsz-e sírni az *elveszettekért*? Átérzed-e, hogy hova kerülnek, ha nem térnek meg az Úrhoz? Szorongatja-e a szívedet az a rengeteg elveszett, aki kint van a világban? Tudsz-e sírni értük az Úr előtt? Ha nem, akkor még nem vagy ott bent az *Úr szívében*, mert az Úr szíve sír értük. Te, amikor bemész a Szentek Szentjébe, tudsz-e sírni az elveszettekért?

Vagyis, Uram, hozd még azt a kegyelmet, hadd jöjjenek még az elveszettek, hadd jöjjenek északról, délről, keletről, nyugatról, hadd jöjjenek be a Gyülekezetbe! Tudsz-e sírni értük?

Böjttel, a szíved megigazításával, az útjaid kiegyenesítésével, hogy még hatékonyabbak legyenek a könyörgéseid.

Sokat ér az igaznak buzgóságos könyörgése. Tudsz-e buzgón könyörögni az Úr dolgaiért? Odaadtad-e magad az imádságra, úgy ahogy tehetted volna. Egy napon számonkérés lesz ezért, hogy könyörögtél-e az elveszettekért?

Miért történének velünk olyan dolgok, hogy azt mondaná a világ, hol volt az ő Istene, amikor ez történt? Látod, mit mond a Szellem? Össze kell fogni, *imádkozni* és *könyörögni*, *megigazítani* magunkat és böjtölni. Ennek itt az ideje. Utána, amikor ezt megtették, nézd meg az Úr hatalmas kezét.

JÓEL 2,12–18.

18. Erre buzgó lón az Úrnak szeretete az Ő földje iránt, és kegyelmezett az Ő népének.

Amikor az Úr szerelme lángra lobban, buzgón jön az Úrnak szerelme az Ő földje iránt. Amikor az Úr *szerelemre gyullad*, akkor tudod, mit tesz? *Emésztő tűzzel* jelenik meg és fölemészt a gonoszt. Fölemészt! Többé nincsen! Szertenézel, és nem látod azt. Ezt végzi el az Úr, ha te buzgón ezt megteszed. *Kegyelmezett az Ő népének, nem adta veszteségre, a pusztító kezébe. Ezek az imák a mi köteleles részünk.*

Sírjanak a papok a tornác és az oltár között! Sokszor mondja ezt a Szellem, miközben nyelveken imádkozunk. Nagyon sokszor mondja, azért olvastam el nektek. Ezt mondja a Szellem. Úgyhogy cselekedni fogunk, januárban meghirdetjük a böjtöt. Január 2-án van az imakör, akkor egy kis böjtbe bele fogunk menni, kinek mennyit diktál a szíve és a lehetősége, az életkörülményei. El fogjuk venni a Szellemtől a részünket.

A Szellem soha *nem akar többet*, mint amennyit meg tudunk cselekedni. Nagyon nagy épülésünkre lesz. Közelebb fogunk kerülni a szellemiekben, *áttörések* jönnek, szellemiekben *közlések* jönnek, álmok fognak jönni. Tudod-e, hogy az Úr tud hozzád szólni álmokban is? Ha nappal nem hallod meg, mert annyifelé figyelsz, akkor elhozza álomban.

Megmondta, hogy az ifjaitoknak *látásokat* ad, véneiteknek pedig *álmokat*, ugye? Vagy így, vagy úgy, de szól hozzánk, ugye? Én ilyen szempontból mind a kettőt nagyon szeretem. A látásokat, amiket kapunk, és az álmokat is nagyon szeretem. Az *Úr közlései* legyenek, ez a lényeg, hogy *közölje az utat*, amelyen járnunk kell. *Szóljon a szívekhez*, mit kell tenni, hol kell kiigazítani magunkat.

*A barna színnel jelzett igeversek más fordításból származnak.

A felhasznált bibliai versek a King James kiadás számozását követik.